

Arrest

nr. 138 158 van 9 februari 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 8 oktober 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 september 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 november 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 januari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. DECROOCK loco advocaat S. MICHOLT en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Chinese nationaliteit en bent u op 3 augustus 1991 geboren in Rongpo, Sog district, Nagchu prefectuur in de Volksrepubliek China (VRC). U bent een boeddhist van de gelug orde en bent van Tibetaanse origine. Sinds achtjarige leeftijd hielp u mee om de kudde van uw familie te verzorgen. Van uw twaalfde tot uw zestiende hielp u mee met de landbouw. U wilde in India gaan studeren en de zegen van de dalai ontvangen. Daarom vertrok u in september 2007 uit Tibet. U reisde via Nepal en kwam aan in Dharamsala (India) op 15 november 2007. U bleef daar enkele dagen en ging nadien naar de Suja Tibetan Children's villages (TCV) school te Bir (Mandi). In 2009 werd u

samen met een andere vrouw achtervolgd door een Indiase man. Jullie vreesden te worden verkracht. Jullie besloten hand in hand weg te lopen en schreeuwden in de hoop dat hij zou weggaan. Toen buurtbewoners in de gaten kregen wat er aan de hand was, vluchtte hij weg. Op 12 april 2013 verliet u de Suja school. Nadien wilde u terugkeren naar Tibet omdat u ziek was en in India onvoldoende verzorging kreeg. U was immers enkele keren flauwgevallen, waarna u naar het ziekenhuis werd gebracht. Daar onderzochten ze u en zeiden dat u een lage bloeddruk had. Ze raadden u aan wat water te drinken en zeiden dat het nadien wel in orde zou komen. U bleef dan gedurende twee maanden in Nepal. Van daaruit contacteerde u uw familie en zei u dat u van plan was terug te keren naar Tibet. Ze zeiden dat u niet terug kon komen, aangezien verschillende vrienden van u die waren teruggekeerd vanuit India, in 2010 gearresteerd werden en nog steeds werden vastgehouden. De Chinese politie beschikte over een groepsfoto waar u op stond in de Suja school in India. Hierdoor liep ook u het risico gearresteerd te worden. Toen bleek dat u niet naar Tibet kon terugkeren, besloot u terug te keren naar India. Vanaf juni 2013 verbleef u in Dharamsala. Uw Registration Certificate for Tibetans (RC) was vervallen. Toen u uw RC wilde gaan vernieuwen, werd deze van u afgenomen. Ze zeiden dat u geld moest betalen om hem terug te krijgen. Toen u de volgende dag terugging met geld, kreeg u uw RC nog niet terug. Zonder RC zou u kunnen worden gearresteerd en in de gevangenis belanden. Een vriend adviseerde u om naar het buitenland te gaan, omdat het onveilig is in India omwille van de vele verkrachtingen en omdat zelfs indien u uw RC zou terugkrijgen, u nooit een permanent verblijfsstatuut zou kunnen krijgen in India. Op 10 augustus 2013 bent u vanuit Dharamsala naar Delhi vertrokken. Op 17 augustus 2013 bent u uit Delhi vertrokken. U kwam in België aan op 18 augustus 2013 en vroeg hier asiel aan op 19 augustus 2013.

Ter staving van uw asielrelaas legt u volgende originele documenten voor: uw green book, een aanbevelingsbrief voor uw green book, een attest van het reception centre in Dharamsala, foto's van uzelf in Tibet, een schoolcertificaat en een cd-rom van de Suja school. Tevens legt u een kopie voor van een attest van de Nelen Khang in Nepal.

B. Motivering

Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient vast te stellen dat u niet in aanmerking komt voor de hoedanigheid van Vluchteling noch voor de status van Subsidiäre Bescherming.

Op basis van uw verklaringen en voorgelegde documenten, namelijk uw originele green book, de aanbevelingsbrief voor uw green book, het attest van het reception centre in Dharamsala, het schoolcertificaat en de kopie van het attest van de Nelen Khang in Nepal, kan het CGVS aanvaarden dat dit uw identiteitsgegevens zijn: T. T. (alias T. T.), geboren op 3 augustus 1991 en geboren te Rongpo, Sog district, Nagchu prefectuur in de Volksrepubliek China (VRC). Eventuele verschillen qua persoonsgegevens tussen uw verklaringen en de door u neergelegde documenten, evenals verschillen tussen de door u neergelegde documenten onderling, kunnen op basis van informatie waarover het CGVS beschikt en die aan het administratieve dossier is toegevoegd, verklaard worden. Immers blijkt uit die informatie dat omwille van verschillende redenen verschillende identiteitsdocumenten van dezelfde persoon gegevens kunnen bevatten die niet volledig met elkaar overeenstemmen.

U maakte op basis van deze door u neergelegde documenten (zie supra) én uw verklaringen aangaande uw herkomst (CGVS p.2-5, 7-9) aannemelijk dat u van Tibetaanse origine bent, in de Volksrepubliek China (VRC) bent geboren en vervolgens in het jaar 2007 naar India bent gereisd om daar naar school te gaan. U beschikt aldus overeenkomstig de Chinese nationaliteitswetgeving die aan het administratieve dossier is toegevoegd, minstens de jure, over de Chinese nationaliteit. Het CGVS is zich, mede op basis van informatie rond de vrees van Tibetanen bij terugkeer naar de Volksrepubliek China waarover het beschikt en waarvan een kopie aan het dossier is toegevoegd, bewust van de huidige precaire situatie van Tibetanen in de Volksrepubliek China (VRC) en erkent, voor Tibetanen die hebben verbleven in India, een vrees in Vluchtelingenrechtelijke zin in hun hoofdte aanzien van de VRC. Bovendien blijkt ook uit uw verklaringen dat u omwille van uw scholing in India, een gegronde vrees in Vluchtelingenrechtelijke zin koestert ten aanzien van de Volksrepubliek China (VRC) (CGVS p.4, 13).

Wat betreft uw verblijf in India stelt het CGVS het volgende vast.

Nadat u in 2007 uit de VRC vertrok, hebt u van november 2007 tot 17 augustus 2013 in India verbleven. Eerst bleef u enkele dagen in Dharamsala. Nadien bleef u tot 12 april 2013 in de Suja Tibetan Children's villages (TCV) school te Bir (Mandi) om er Tibetaans, Engels, sociale studies en wiskunde te studeren. U verbleef in deze school. Alle kosten werden gedekt door de Tibetaanse autoriteiten. Nadat u de school had verlaten wilde u terugkeren naar Tibet. U bleef dan gedurende twee maanden in Nepal bij schoolvrienden. Toen bleek dat u niet kon terugkeren naar Tibet, keerde u terug naar India. U bleef dan nog van juni tot 10 augustus 2013 in Dharamsala. U verbleef bij verschillende schoolvrienden. Van 10 augustus tot 17 augustus verbleef u in een hotel in Delhi (CGVS p.3-5, 7-8, 16).

Overeenkomstig artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet kan een land beschouwd worden als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten. Zoals hieronder uiteengezet kan India voor u worden beschouwd als 'eerste land van asiel'.

Met betrekking tot de bescherming die Tibetanen in India genieten blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is toegevoegd dat de Indiase regering een specifieke regelgeving heeft uitgewerkt met betrekking tot de verblijfssituatie van Tibetanen. Zij kunnen na het doorlopen van een administratieve procedure een verblijfsvergunning bekomen in de vorm van een 'Registration Certificate for Tibetans' (RC). Een dergelijke RC is een verblijfsdocument dat periodiek verlengbaar is. Ook Tibetanen die langere tijd in het buitenland verbleven, kunnen bij terugkeer naar India hun verblijfsrecht opnieuw opeisen en een RC bekomen. Als gevolg van de verschillende regularisatiecampagnes van het afgelopen decennium beschikt zo goed als elke Tibetaan in India actueel over een RC.

In casu blijkt uit uw verklaringen dat u over een verblijfsrecht beschikt in India en in het bezit was van een dergelijke RC (CGVS p.10).

Met betrekking tot uw verklaringen omtrent de aanleiding van uw vertrek uit India dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat dit vertrek zou zijn ingegeven door een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vooreerst dient te worden gewezen op het feit dat u expliciet verklaart in India **geen persoonlijke problemen** te hebben ondervonden. U verbleef immers het grootste deel van uw tijd daar in de school (CGVS p.14). Dit wijst dus allerminst op een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie in uw hoofde.

Voorts dient te worden opgemerkt dat het feit dat u **geen RC meer** had aangezien deze werd ingetrokken door de Indiase autoriteiten, onvoldoende is om gewag te kunnen maken van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. U had zelf nog geen problemen ondervonden met de politie nadat uw RC werd afgenomen, nochtans bleef u nadien nog gedurende een tweetal maanden in India. U kunt tevens geen voorbeelden geven van andere die omwille van die reden naar de gevangenis moesten (CGVS p.14, 19-20). Bovendien dient te worden opgemerkt dat u opmerkelijk genoeg niet kunt zeggen wanneer uw RC verliep. U weet tevens niet wie uw RC afnam. U kunt zelfs niet met zekerheid zeggen of het een politieagent was of iemand met een andere functie (CGVS p.10). U hebt tevens nooit hulp gevraagd bij de CTA of een andere Tibetaanse organisatie nadat bleek dat u uw RC niet terugkreeg toen u hiernaar ging vragen met behulp van een Tibetaanse man (CGVS p.20). Dit alles doet dan ook in ernstige mate afbreuk aan de ernst en geloofwaardigheid van uw vrees omwille hiervan. Daarenboven, kan nog worden opgemerkt dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en dewelke aan het administratieve dossier werd toegevoegd), blijkt dat ook Tibetanen die lange tijd in het buitenland verbleven en dus geen geldige RC meer hebben, hun verblijfstitel terug kunnen opnemen en een RC kunnen verkrijgen. Uw bewering dat u niet als burger beschouwd wordt en geen permanent verblijfsstatuut kunt opnemen in India, is tevens onvoldoende om van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming gewag te kunnen maken (CGVS p.19). Tibetaanse vluchtelingen en hun nakomelingen in India, beschikken volgens de informatie toegevoegd aan het administratief dossier wel degelijk over heel wat rechten. Dit blijkt ook uit het feit dat u in India een verblijfsstatuut had, geformaliseerd in een RC die jaarlijks werd verlengd. U kon in India ook gedurende een vijftal jaar studeren (CGVS p.3).

Verder kan ook het feit dat u niet serieus zou worden genomen wanneer u zich in het Indiase **ziekenhuis** liet onderzoeken, niet aanzien worden als een indicatie dat u een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou hoeven te koesteren. U werd in het ziekenhuis onderzocht, waar werd vastgesteld dat u enkel een lage bloeddruk had, waardoor u weleens flauwviel. Toen u hiervan melding maakte bij de school werd u gezegd dat u moest doen wat de dokter zei. U hebt verder geen hulp gezocht bij een Tibetaanse organisatie (CGVS p.14-15). U legt geen medische attesten voor waaruit blijkt dat u toentertijd bepaalde medische zorg toegediend diende te krijgen, dewelke u toen zou zijn ontzegd in India.

Het loutere aanhalen van het feit dat er in India veel **verkrachtingen** plaatsvinden, is tevens onvoldoende om van een persoonlijke en systematische vrees in de zin van de Conventie gewag te maken (CGVS p.14). U haalt aan dat u een keer achtervolgd werd door een Indiër. Hieromtrent kan worden vastgesteld dat dit onvoldoende ernstig is om gewag te kunnen maken van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Immers, nadat u en uw vriendin begonnen te roepen en buurtbewoners in de gaten kregen wat er gebeurde, is de man weggevlucht. U hebt voor de rest nooit meer een dergelijk voorval meegemaakt en hebt die bewuste man ook nooit meer gehoord of gezien. U hebt dit incident tevens niet gemeld bij de Indiase autoriteiten noch bij een Tibetaanse instantie, wat allerminst

getuigt van uw vrees omtrent dit incident. U ondernam immers niets om bescherming in te roepen (CGVS p.15-16). Daarenboven haalt u dit incident niet aan bij het invullen van de vragenlijst van het CGVS.

U hebt niet aannemelijk gemaakt dat u in India een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie hoeft te koesteren of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Op basis van bovenstaande kan worden vastgesteld dat u geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat de bescherming die u in India geniet niet reëel zou zijn, noch dat u zich niet langer op deze bescherming zou kunnen beroepen. Deze bescherming kan beschouwd worden als actueel en toereikend, te meer uit informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat Tibetanen in India geen risico lopen om naar de VRC te worden gedeporteerd. Er zijn geen gevallen bekend van refoulement door de Indiase autoriteiten van Tibetanen naar de VRC.

Met betrekking tot de mogelijkheid van terugkeer voor Tibetanen naar India die er eerder verblijfsrecht genoten, blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is gevoegd dat Tibetanen die een legaal verblijf in India hebben probleemloos een internationaal reisdocument, namelijk een Identity Certificate (IC), ook wel Yellowbook genoemd, kunnen bekomen bij de Indiase autoriteiten. Alsook kunnen Tibetanen op eenvoudige wijze vóór hun vertrek de terugreisformaliteiten in orde brengen, zoals het laten plaatsen van een 'No Objection to return to India' (NORI-stempel) in hun reisdocument, wat slechts een formaliteit is voor de Indiase autoriteiten. Het gebeurt slechts sporadisch dat iemand geen Nori-stempel vraagt in zijn IC.

In casu blijkt uit uw verklaringen dat u over een reistitel beschikt in India en in het bezit was van een dergelijke IC (CGVS p.12).

U verklaart dat u met uw eigen IC hebt gereisd en dat u deze na aankomst in een luchthaven moest afgeven aan een medewerker van de smokkelaar die uw reis naar hier regelde (CGVS p.12). Deze verklaring kan echter geenszins overtuigen. Immers legde u dermate

valse verklaringen af waardoor uw algemene geloofwaardigheid danig wordt ondermijnd en waardoor het vermoeden bestaat dat u wél nog in het bezit bent van uw IC. Ten eerste moet worden opgemerkt dat u geen enkel document neerlegt ter staving van uw voorgehouden reisweg. U zou uw IC hebben afgegeven. Dat u zulk belangrijk document zomaar aan de smokkelaar zou afgeven, terwijl het uw eigen document betreft, zonder dat u blijkbaar grote moeite deed om het document terug te vragen, of een volledige kopie te vragen, is vooreerst weinig geloofwaardig (CGVS p.18). Immers is de IC een belangrijk document dat uw identiteit kan staven. Het is een officieel identiteitsstuk van de Indiase overheid dat iets zegt over niet alleen uw identiteit, maar evenzeer uw plaats van afkomst, uw aankomst in India en uw status in India.

Verder moet worden opgemerkt dat u niet kunt aangeven via welke landen, noch via welke luchthavens u precies bent gereisd (CGVS p.17). Dat u bovendien niet kunt zeggen in welke luchthaven u uw paspoort afgaf, doet des te meer de wenkbrauwen fronsen (CGVS p.12). Evenmin kunt zeggen met welke luchtvaartmaatschappijen u hebt gevlogen (CGVS p.17). Bovendien verklaart u niet te weten met welk visum u reisde (CGVS p.12). Dergelijk vage verklaringen ondermijnen verder de geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent uw reisweg.

In elk geval legt u, naast uw IC, ook geen enkel ander document voor ter staving van uw reisweg.

Gelet op uw ongeloofwaardige verklaringen ontstaat het vermoeden dat u bewust uw IC achterhoudt voor het CGVS om zo de erin vervatte informatie over het moment en de wijze waarop u gereisd bent, alsook eventuele eerdere in- en uitreizen en de mogelijkheid van een eventuele terugkeer naar India te verhullen.

Gezien het CGVS er redelijkerwijze van uit kan gaan dat u over een IC beschikt, en u dus over de mogelijkheid beschikt om met uw persoonlijke documenten legaal vanuit en naar India te reizen, is het CGVS van oordeel dat u met deze documenten zonder meer kunt terugreizen naar India waar u uw verblijfsrecht opnieuw kunt opnemen.

De overige door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet in positieve zin ombuigen. Het betreft hier immers slechts foto's van uzelf in Tibet en de cd-rom van de Suja school. Deze documenten zeggen enkel iets over uw herkomst en scholing, dewelke hier niet ter discussie staan.

Gelet op bovenstaande vaststellingen maakt u niet aannemelijk dat u zich niet zou kunnen beroepen op de reële bescherming van de Indiase autoriteiten, noch dat u bij een eventuele terugkeer niet opnieuw zou worden toegelaten tot het Indiase grondgebied. Gezien India in casu kan beschouwd worden als eerste land van asiel overeenkomstig artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet, heeft u geen behoefte aan internationale bescherming. Bijgevolg wordt u noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

[Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie erop dat] u niet mag worden teruggeleid naar China doch wel kunt worden teruggeleid naar India."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht. In een tweede middel voert verzoekster een schending aan van artikel 3 EVRM, van het non-refoulementbeginsel, van artikel 33 (1) van de Vluchtelingenconventie en van artikel 3 van het Verdrag tegen foltering en andere wrede, onmenselijke of ontorende behandeling of bestraffing van 10 december 1984. In een derde middel voert verzoekster een schending aan van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht. In een vierde middel voert verzoekster een schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, van richtlijn 2004/83/EG, van de motiveringsplicht alsook van de artikel 3 EVRM.

Verzoekster verzoekt de Raad een prejudiciële vraag te stellen aan het Europees Hof van Justitie teneinde dat Hof te vragen wat precies verstaan wordt onder de term 'voldoende bescherming' zoals gestipuleerd in artikel 26 en 27 van richtlijn 2005/85/EG.

Verzoekster vraagt in hoofddorde om haar als vluchteling te erkennen dan wel de subsidiaire bescherming toe te kennen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoekster voegt bij haar verzoekschrift een bundel met 35 stukken.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Betreffende de toepassing van het 'eerste land van asiel' in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

In zijn bestreden beslissing oordeelde de commissaris-generaal dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert jegens haar land van nationaliteit, de Volksrepubliek China, doch dat deze vrees geen aanleiding kan geven tot internationale bescherming gezien het land waar zij de laatste jaren voor haar vertrek verbleef, India, als 'eerste land van asiel' in aanmerking genomen kan worden in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

In haar verzoekschrift betwist verzoekster dat India voor haar een 'eerste land van asiel' is in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

Daargelaten de vrees voor vervolging die verzoekster mogelijks ten opzichte van de Volksrepubliek China zou koesteren, evenals van het reëel risico op ernstige schade dat zij bij terugkeer aldaar mogelijks zou lopen, stelt de Raad op grond van de hierna volgende motieven vast dat India *in casu*

terecht werd beschouwd als 'eerste land van asiel' in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

2.3.2.1. Inzake de vereiste van toegang tot het eerste land van asiel.

Uit de verklaringen die verzoekster in de loop van haar asielprocedure heeft afgelegd, blijkt dat zij door de Indiase overheid in het bezit gesteld werd van een identiteitsbewijs (RC) en een reisdocument (IC) (gehoorverslag, p. 10, 12). Verzoekster verklaarde India te hebben verlaten met haar originele IC, doch dit document na aankomst in Europa aan een 'smokkelaar' te hebben afgegeven. Verzoekster betwist de stelling van de commissaris-generaal dat zij opnieuw toegang zou kunnen verwerven tot India. Verzoekster meent nog dat het onderzoek dat de commissaris-generaal dienaangaande voerde niet voldoet aan de standaarden van een "geïndividualiseerd onderzoek", hoewel dit wordt vereist door het UNHCR in haar aanbevelingsbrief over de interpretatie van het concept 'eerste land van asiel'. Zo werd niet onderzocht of er een overname-akkoord bestaat met India.

In zoverre verzoekster stelt dat er geen onderzoek werd gevoerd naar het bestaan van een overname-akkoord tussen de Belgische en de Indiase overheid aangaande het terugnemen van Tibetanen, merkt de Raad op dat *in casu* slechts de vraag relevant is of verzoekster vrijwillig de toegang kan verwerven tot het Indiase grondgebied, niet of de Belgische overheid in staat is verzoekster gedwongen naar dat land te repatriëren. In zoverre verzoekster meent niet vrijwillig terug te kunnen gezien zij niet langer in bezit is van haar IC, merkt de Raad op dat uit de objectieve informatie toegevoegd aan de verweernota duidelijk blijkt dat een eventueel verlies van een IC geen beletsel vormt om terug toegang te verkrijgen tot India. Zo wordt op p. 36 van het IC zelf verduidelijkt dat personen die niet langer over hun IC beschikken een duplicaat kunnen verkrijgen in de dichtstbijzijnde Indiase diplomatieke post. In een e-mail van de ambassade te Brussel aan CEDOCA werd bevestigd dat zij nieuwe IC's uitreiken aan Tibetanen die deze verloren zijn. Of de persoon in kwestie al dan niet met zijn IC, dan wel illegaal zou hebben gereisd, neemt de Indiase ambassade niet in beschouwing bij het faciliteren van hun terugreis naar India. Aan Tibetanen die zich in het buitenland zouden bevinden zonder een geldig IC, zoals *in casu* door verzoekster wordt beweerd, raden de Indiase autoriteiten aan om de nodige reisdocumenten aan te vragen bij hun diplomatieke posten alvorens op het vliegtuig naar India te stappen (COI Focus China/India, *De Tibetaanse gemeenschap in India*, d.d. 26 juni 2014, p 21-22). Uit deze informatie blijkt dan ook onomstotelijk dat verzoekster in staat is om, zo zij effectief haar eigen IC aan een 'smokkelaar' zou hebben afgegeven, een duplicaat daarvan te verkrijgen bij het Indiase consulaat te Brussel. In haar verzoekschrift slaagt verzoekster er niet in om op enige wijze aannemelijk te maken dat het voor haar onmogelijk zou zijn om de nodige documenten te verkrijgen om terug tot het Indiase grondgebied te worden toegelaten. Zij levert weliswaar kritiek op de informatie van de commissaris-generaal, doch laat anderzijds zelf na met enig objectief stuk aan te tonen dat het bekomen van een geldig reisdocument voor haar onmogelijk zou zijn, te meer daar uit de door haar afgelegde verklaringen onmiskenbaar is gebleken dat zij door de Indiase overheid eerder al in het bezit gesteld was van een IC en ook met dat document India had verlaten. De door verzoekster bijgebrachte verklaringen opgesteld door de Heer P. Demaret, lid van de werkgroep Vluchtelingen Gent vzw en door twee Tibetaanse vluchtelingen, ter staving van hun aanmelding bij de Indiase ambassade in Brussel voor het verkrijgen van een duplicaat van hun IC doen geenszins afbreuk aan de vaststellingen van de informatie toegevoegd aan het administratief dossier. De verklaring opgesteld door de Heer Demaret en een handgeschreven verklaring van derden kunnen bezwaarlijk worden beschouwd als officiële stukken. Bovendien kan uit deze verklaringen evenmin worden afgeleid of de personen zich in dezelfde situatie bevinden als verzoekster en meer bepaald dat het Tibetanen betreft die voor hun komst naar België een legaal verblijf genoten in India en op die manier ook voldeden aan de voorwaarden om opnieuw een IC te bekomen bij de Indiase overheden. Beide documenten vermogen dan ook geen afbreuk te doen aan de bevindingen in de informatie van de commissaris-generaal, die daarentegen tot stand kwam op basis van rechtstreekse communicatie tussen de commissaris-generaal en het Indiase consulaat te Brussel. Waar verzoekster erop wijst dat de informatie van de commissaris-generaal zelf aangeeft dat er "geen garantie" is dat Tibetanen die zich zonder IC en NORI-stempel in het buitenland bevinden zullen kunnen terugkeren, stelt de Raad vast dat uit de informatie die verweerder bij zijn nota voegt duidelijk blijkt dat deze stelling slechts opgaat voor personen die zich bewust onttrekken aan de administratieve verplichting om, alvorens op het vliegtuig naar India te stappen, hun papieren in orde te brengen bij het Indiase consulaat. Dezelfde informatie vermeldt nog dat het aanvragen van een terugkeervisum een administratieve formaliteit betreft die geen problemen oplevert (COI Focus China/India, *De Tibetaanse gemeenschap in India*, dd. 26 juni 2014, p 21-22).

Daargelaten de geloofwaardigheid van verzoeksters bewering haar IC te hebben afgegeven aan een 'smokkelaar', stelt de Raad derhalve vast dat verzoekster in elk geval over de mogelijkheid beschikt om opnieuw toegang te verkrijgen tot India indien zij daartoe de nodige administratieve stappen onderneemt bij het Indiase consulaat te Brussel

2.3.2.2. Inzake de 'reële bescherming' van het eerste land van asiel.

In zijn beslissing oordeelde de commissaris-generaal dat Tibetanen in India over een verblijfsrecht beschikken (RC) dat vrij periodiek verlengbaar is, waardoor India als 'eerste land van asiel' kan worden beschouwd in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet. In haar verzoekschrift betoogt verzoekster dat India geen lid is van de Vluchtelingenconventie en dat het verblijfsrecht van Tibetanen aldaar slechts periodiek is, zonder dat er enige wettelijke garantie bestaat op verlenging. De bescherming zou louter op richtlijnen gebaseerd zijn en niet op een wettelijk kader. Verzoekster meent daarom dat het statuut van Tibetanen slechts een *"informeel statuut"* betreft dat niet aan de voorwaarden voldoet van 'reële bescherming' in de zin van artikel 48/5 van de vreemdelingenwet. Verzoekster merkt op dat zij diverse problemen had ondervonden bij het verlengen van haar RC. Zo verklaarde zij dat haar RC werd ingehouden gezien het vervallen was. Ook na het betalen van geld zou ze haar RC niet hebben terug gekregen. Verzoekster verwijst daarvoor naar haar verklaringen op p. 10 van haar gehoorverslag.

Uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt echter dat de verlenging van de geldigheid van het verblijfsrecht en de verblijfsdocumenten van Tibetanen in India een formaliteit betreft die *"gemakkelijk"* verloopt. Dit blijkt uit verklaringen van de Indiase autoriteiten en van Tibetanen zelf, afgelegd ten overstaan van enkele leden van een CEDOCA-missie. Verder onderzoek door CEDOCA wees uit dat er momenteel voor geen enkele Tibetaan die zich aan de regels houdt een risico bestaat dat zijn verblijfsrecht, noch de verlenging daarvan, geweigerd wordt. Wie zijn hernieuwing te laat aanvraagt kan weliswaar geconfronteerd worden met officiële waarschuwingen en boetes, doch de informatie van de commissaris-generaal bevat geen enkele aanwijzing dat het verstrijken van de geldigheid van het RC zou kunnen resulteren in een weigering van verlenging van het verblijfsrecht. De procedure van verlenging verloopt vlot, terwijl er geen voorbeelden bekend zijn van Tibetanen aan wie momenteel een verlenging zou worden geweigerd. In tegendeel, er kan vastgesteld worden dat de RC steeds gemakkelijker wordt uitgereikt en niet langer aan voorwaarden (werk, pelgrimstocht, studies) is gebonden en dat *"alle leden van de grote Tibetaanse gemeenschap inderdaad jaarlijks hun RC gaan laten verlengen op het lokale politiecommissariaat en dat dit routineus en gesmeerd verloopt (...)* Niemand verklaarde tijdens de Cedocamissie dat een RC-verlenging tegenwoordig nog geweigerd zou worden". Bovendien kan *"wie nalaat zijn RC tijdig te laten vernieuwen mogelijk officiële waarschuwingen en boetes"* krijgen maar tegelijk gesteld dat *"De CTA in ieder geval in bijstand voorziet voor alle Tibetanen die moeilijkheden zouden ervaren bij hun registratie of "RC renewal"*. Aanbevelingsbrieven en andere assistentie worden door de CTA in Dharamsalah gratis aangereikt. In de gevallen waar ernstigere problemen zich voordoen start de CTA steevast onderhandelingen op een hoger niveau op. Volgens de Kalon van het Department of Security wordt hierbij in 95 % van de gevallen een oplossing bereikt. Wat betreft het gebeurlijk voorkomen van foute data op RC's, blijkt verder dat dit geen probleem hoeft te zijn, gezien Tibetanen eventuele fouten op hun RC kunnen laten rechtzetten zowel in India zelf als in de Indiase consulaire posten in het buitenland. (COI Focus, *China-India, De Tibetaanse gemeenschap in India*, d.d. 26 juni 2014, p. 14-15). Aldus is er in India voor Tibetanen geen sprake van een tijdelijk beperkt verblijf, doch van een legaal, continu en onbeperkt verlengbaar verblijf. Hoewel het verblijfsrecht dat India aan de Tibetanen aanbiedt inderdaad niet van onbepaalde duur is, betreft het wel een verblijfsrecht dat onbeperkt en zonder enige wettelijke voorwaarde verlengbaar is, gesteld dat de persoon in kwestie daartoe zelf de nodige administratieve stappen onderneemt bij de diverse Indiase en Tibetaanse instanties. Hierdoor voldoet dit verblijfsrecht in de praktijk aan de voorwaarden van 'reële bescherming' in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet. Verzoekster slaagt er in haar verzoekschrift niet in om met enig stuk aan te tonen dat personen in haar situatie een risico zouden kunnen lopen op een weigering van terugkeer of hernieuwing van hun verblijfsrecht. In zoverre verzoekster wijst naar haar eigen verklaringen bij de commissaris-generaal om aan te tonen dat haar RC werd ingetrokken wegens laattijdigheid, en zij ondanks het betalen van de administratieve boete haar RC toch niet terugkreeg, merkt de Raad op dat die verklaringen lijnrecht ingaan tegen de recente en objectieve informatie van de commissaris-generaal, en dat verzoekster nalaat met enig ander stuk te staven dat laattijdige RC's na het betalen van de administratieve boete toch kunnen worden ingehouden door de politie. Verzoeksters stelling in India niet langer over een verblijfsvergunning te beschikken wordt dus op geen enkele wijze gestaafd en is daardoor ongeloofwaardig.

Wat betreft verzoeksters opmerking tenslotte dat India de Tibetanen niet de vluchtelingenstatus kan aanbieden, gezien het land de Vluchtelingenconventie niet heeft ondertekend, merkt de Raad op dat uit de bewoordingen van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet duidelijk blijkt dat de bescherming ook kan worden geboden indien de asielzoeker *“anderszins reële bescherming geniet, met inbegrip van het beginsel van non-refoulement”*. Uit dit wetsartikel blijkt dus nergens dat lidmaatschap van de Vluchtelingenconventie een voorwaarde zou zijn van het bieden van reële bescherming. Uit de informatie van de commissaris-generaal blijkt verder dat India, bovenop de wettelijke verblijfstatus die dat land aan Tibetanen biedt, bijkomende grondwettelijke garanties kent tegen refoulement. India erkende in 1966 al het non-refoulementprincipe door de *‘Bangkok Principles On The Status and Treatment of Refugees’* te onderschrijven, hetgeen het Indiase Hooggerechtshof ertoe aanzette om het non-refoulement-principe te als gebruikelijk internationaal rechtsprincipe’. Door het principe te beschermen via het ‘Recht op Leven’, opgenomen in de Indiase grondwet, heeft het Hooggerechtshof aldus elk gevaar voor deportatie opgevangen. Tenslotte blijkt er zich geen enkel concreet geval te hebben voorgedaan van refoulement van een Tibetaan met RC vanuit India naar China (*ibid.*, p. 18-19). In haar verzoekschrift slaagt verzoekster er evenmin in om een concreet voorbeeld aan te halen waarbij een legaal verblijvende Tibetaan (met geldig RC) door India effectief werd gerepatriëerd naar China en overgedragen aan de autoriteiten van dat land. Verzoekster wijst op theoretische straffen van ‘deportatie’ en het achterlaten van Tibetanen in de grensstreek voor bepaalde personen zonder geldig RC, doch hieruit blijkt geenszins dat de Indiase autoriteiten ooit zouden zijn overgegaan tot de effectieve overhandiging van een legaal verblijvende Tibetaan aan de Chinese autoriteiten. Evenmin uit stuk 26 zou kunnen blijken dat de Indiase overheid ooit is overgegaan tot refoulement aan China. Uit dat krantenartikel blijkt immers dat de betrokkene administratiefrechtelijk in de fout was gegaan doordat hij had nagelaten zijn RC te laten verlengen. Hij werd hiervoor veroordeeld tot een gevangenisstraf en deportatie en zou tegen dit laatste luik een beroep hebben ingediend. Hieruit blijkt geenszins dat de Indiase autoriteiten zouden zijn overgegaan tot effectieve deportatie.

Uit dit alles blijkt dat verzoekster, bij terugkeer naar India, over een wettelijke en in de praktijk duurzame verblijfsstatus kan beschikken indien zij daartoe de nodige administratieve stappen vervult, en dat zij bijkomend over een grondwettelijke bescherming van het non-refoulement-beginsel kan rekenen. Hierdoor voldoet de bescherming die India aan verzoekster biedt aan de voorwaarden voor ‘reële bescherming’ in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet. De vraag van verzoekster om dienaangaande een prejudiciële vraag te richten aan het EHJ is overbodig, gezien uit de feiten van de zaak en het actuele verblijfsrechtelijke stelsel in India afdoende blijkt dat aan de voorwaarden vervat in de artikelen 26 en 27 van richtlijn 2005/85/EG is voldaan.

2.3.3. Betreffende verzoeksters vrees voor vervolging en reëel risico op ernstige schade ten aanzien van haar eerste land van asiel, India.

Verzoekster verklaarde bij haar asielaanvraag India te hebben verlaten gezien zij in India ziek werd, er de vluchtelingenstatus niet kan krijgen en haar RC elk jaar moet verlengd worden (vragenlijst DVZ, vraag 5). Uit het gehoorverslag bij de commissaris-generaal blijkt verder dat verzoekster in India *“geen persoonlijke problemen had”*, behoudens een voorval in 2009 waarbij zij dankzij de hulp van omstaanders samen met een vriendin aan een nakende verkrachting zou zijn ontsnapt.

Wat betreft het gegeven dat verzoekster in India geen vluchtelingenstatus kan bekomen, merkt de Raad op dat hoger reeds afdoende gebleken is dat verzoekster over een verblijfsstatuut beschikt dat haar beschermt tegen een eventueel refoulement naar India. Uit de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt verder dat dit verblijfsrecht verschillende rechten opent. Uit die informatie blijkt immers dat *“Tibetanen in India onweerlegbaar kunnen genieten van de mogelijkheden er legaal te verblijven en er een waardig leven op te bouwen”*, dat zij er *“vrij toegang hebben tot de Indiase maatschappij (gezondheidscentra, onderwijssystemen en private arbeidsmarkt)”*, terwijl er *“geen informatie bekend is dat Tibetanen zich niet zouden kunnen wenden tot de politie of het gerecht”* (COI Focus, China-India, *De Tibetaanse gemeenschap in India*, d.d. 26 juni 2014, p. 26-27-28). Het niet beschikbaar zijn van de vluchtelingenstatus is dan ook op zich onvoldoende zwaarwichtig om als ‘vervolging’ of ‘ernstige schade’ in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking genomen te worden. Wat betreft de administratieve vereisten voor het verlengen van de RC en het gegeven dat verzoekster in India ziek werd merkt de Raad op dat deze elementen geen verband houden met de criteria voor het bekomen van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. In zoverre verzoekster in haar verzoekschrift nogmaals verwijst naar haar bewering dat haar RC werd ingetrokken gezien de geldingsduur daarvan verstreken was, verwijst de Raad naar wat hoger, sub 2.3.2.2’ werd gesteld en waarin is gebleken dat aan die bewering geen

enkele geloofwaardigheid kan worden gehecht. Wat betreft de beweerde ondergane poging van verkrachting in 2009 merkt de Raad op dat gegeven niet actueel is en derhalve geen aanleiding kan geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging, dan wel van een reëel risico op ernstige schade, bij een terugkeer van verzoekster naar India.

In haar verzoekschrift brengt verzoekster nog een bijkomende problematiek aan, namelijk een algemene uiteenzetting over de mensenrechtensituatie van Tibetanen in India, die zij als “discriminerend” omschrijft en waartoe zij ter staving een reeks van algemene artikelen neerlegt waarin zij persoonlijk niet wordt betrokken. Een dergelijk algemeen verweer is niet dienstig. Een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade dienen immers *in concreto* te worden aangetoond via overtuigende verklaringen (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480). Hoger is gebleken dat verzoeksters verklaringen daartoe niet in staat zijn. Tot slot stelt de Raad vast dat de algemene uiteenzetting van verzoekster over de rechteloze situatie van Tibetanen in India daarenboven evenmin strookt met de objectieve informatie toegevoegd aan de verweernota. Uit die informatie blijkt immers dat “Tibetanen in India onweerlegbaar kunnen genieten van de mogelijkheden er legaal te verblijven en er een waardig leven op te bouwen”, dat zij er “vrij toegang hebben tot de Indiase maatschappij (gezondheidscentra, onderwijssystemen en private arbeidsmarkt)”, terwijl er “geen informatie bekend is dat Tibetanen zich niet zouden kunnen wenden tot de politie of het gerecht” (COI Focus, China-India, *De Tibetaanse gemeenschap in India*, d.d. 26 juni 2014, p.26-27-28). De stukken die verzoekster als staving van de “alomtegenwoordige discriminatie” van Tibetanen in India voorlegt kunnen geenszins overtuigen. Het loutere feit dat er een verschil in rechten bestaat tussen legaal verblijvende buitenlanders en Indiase staatsburgers (zoals bijv. de onmogelijkheid voor buitenlanders tot het verkrijgen van een overheidsfunctie) maakt immers geen ‘vervolging’ uit in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ‘ernstige schade’ in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Wat betreft discriminatoire gevoelens jegens de Tibetanen bij andere Indiase bevolkingsgroepen blijkt uit de informatie van de commissaris-generaal dat er geen informatie bekend is die aangeeft dat Tibetanen zich niet zouden kunnen wenden tot politie en gerecht (*ibid.* p. 26), waardoor vaststaat dat Tibetanen voor eventuele daden van discriminatie kunnen rekenen op de bescherming van hun eerste land van asiel. Verzoekster verwijst nog naar de “moeilijke positie van vrouwen in India”, doch een dergelijk algemene verwijzing volstaat niet om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480). Voorts blijkt uit geen enkel stuk dat verzoekster dienaangaande bijbrengt dat Tibetaanse vrouwen door Indiase mannen als groep zouden worden gevisieerd.

2.3.4. Bijgevolg toont verzoekster niet aan dat zij bij terugkeer naar haar eerste land van asiel, India, een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch dat zij aldaar een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

2.3.5. Verzoekster vraagt *in fine* van haar verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen februari tweeduizend vijftien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER